

உத்தராதீ

ரண-பீக-மகாநிநகம்

காலம் ரிவர்டீயீடு.

உள்ளொளி

என்.கே.மகாலிங்கம்

காலம் வெளியீடு

ஆசிரியரின்
பிற நூல்:
தியானம் (சிறுகதைத் தொகுதி)

என்.கே.மகாலிங்கத்தின் கவிதைகள்

நல்ல கவிதைகளுக்கு முன்னுரை தேவையா என்ற கேள்வி எனக்குள் அடிக்கடி எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. கவிதைச் சுவைஞர்களின் தரமும் நிலையும் பல வகைப்பட்டதாக இருக்கிற ஒரு சூழ்நிலையில். தேர்ந்த வாசகர்களையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் 'தேரா' வாசகர்களையும் கவிதையின் 'உள்ளொலி'க்கு ஆற்றுப்படுத்துகிற ஒரு வழிகாட்டி வேலையைச் சில சமயங்களில் முன்னுரை செய்யலாம் என்று தோன்றுகிறது.

மகரந்தச் சேர்க்கைக்குத் துணை புரியும் வண்டுகளையும், தேன் சிட்டுக்களையும் தம்மிடம் ஈர்ப்பதற்காகப் பூக்களில் பிரகாசமான நிறங்களோடு கூடிய ஒரு தனிப்பிரதேசம் இருப்பது வழக்கம். இதனை அமுத வழிகாட்டிகள் என்று பூவியல் கற்பவர் சொல்வர். நண்பர் என்.கே. மகாலிங்கத்தின் கவிதைகளுக்கும் எனது சிறு முன்னுரை வழிகாட்டி தான், விமர்சன விளக்கம் அல்ல.

எங்கள் ஊர், காலை மலருகிறான், மழையும் மண்ணும், வீரர்கள் ஆகிய நான்கு கவிதைகள் ஒப்பளவில் நெடியவை. ஏனையவை குறுகிச் சிறந்தவை. ஒரு வகையில் இவற்றைக் கவித்துவம் பரீரிடும் தூரிகை வீச்சுக்கள் என்று சொல்வதே

பொருந்தும் என்று தோன்றுகிறது. அம்மா இரண்டு சொல்லெடுத்துக் கவித்துவ வீச்சை இவை எழுப்புகின்றன. ஒவியத்திலும் இத்தகைய ஒரு போக்கு இருந்து வந்துள்ளது.

இன்னொரு தளத்தில் இருந்து பார்க்கிறபோது உள்ளொலிக் கவிதைகள் ஒரு வகைக் கவிதா மனோ நிலையிலிருந்து வந்த கீறல்களாக (Doodles)வும் தெரிகின்றன.

இக் கவிதைகளில் என்.கே. மகாலிங்கம் கிளர்த்தும் சில படிமங்கள் முகத்திலறைகிற பிரகாசம் "கோடறுத்து வீழும் அதிகார மின்னெட்டு" "முயங்கி உருவழியும் இரவுக் கன்னி" என்று இத்தகைய படிமங்களை ஆங்காங்கே விதைத்து விட்டிருக்கிறார் கவி.

எல்லாக் கவிதைகளையும் ஒரு சேரப் பார்க்கிற போது என்.கே. மகாலிங்கத்தின் கவிதா மனோ நிலையில் முன்று முக்கியமான அம்சங்கள் தூக்கலாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

முதலாவது அம்சம் இழப்பின் துயர். திசை தொறும் ஒடுண்ட தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒரு பொதுவான இயல்புதான் இது. என்றாலும் வட அமெரிக்க உறைபனிக்குள் வாழ்க்கையைத் தொலைத்து விட்டு.

"தண்ணீர் வண்டிகள்

லொட லொடத்துச் சுழல

குறி காட்டுவான்

முடக்கால்

பஸ் உறுமிக் கேட்க" மலரும் காசையை நினைத்து இரங்கும் துயர் என்.கே.மகாலிங்கத்துக்கு மட்டுமல்ல. எங்களுக்கும் தானே. என்றாலும் இத் துயரை அவர் எம்முள் உலுப்புகிற விதம் தனியானது.

இரண்டாவது அம்சம் வீடு திரும்புதல் அல்லது "கூடு" திரும்புதல். இனி வரும் காலம் எப்படியும் எங்களுடைய நிலத்துக்கு எங்களைக் கொண்டு சேர்க்கும் என்கிற நம்பிக்கையும்

வேணவாவும் தான் இது. புகலிட இலக்கியத்தின் அடிநாதமாக இருப்பதும், புகலிடக் கவிகளின் ஆத்தாமத்தை இப்போதும் கனலாகப் பேணி வருவதும் இந்த நம்பிக்கையும் வேணவாவும் தான். இந்த நம்பிக்கையின் உயிர்வீச்சிலும் உயிர் வாழ்விலும் தான் புகலிட இலக்கியமே வேர் கொண்டுள்ளது எனலாம். மூன்றுவது அம்சம் சலிப்பையும், தேக்கத்தையும் மாற்றற்ற ஒருமைப்பாங்கான லயத்தை உடைத்து என்றும் புதிதாக மலர வேண்டும் என்கிற படைப்பு நிலை. 'சலிப்பு' கவிதையில் அவர் சொல்கிறார்.

இலுப்பைக் கொட்டைக்கும்

சலிப்பு நேர்ந்தோ

வெடிச்சுக் கிளம்பி

விருட்சமாய் வளர்ந்தது

அதுவானால்

சலிப்பும்

எனக்குத் தேவை

என்.கே.மகாலிங்கத்தின் கவிதைகளின் அரசியலை இந்த 'வெடிச்சுக் கிளம்பும் விருட்சம்' என்கிற படிமத்தில் தான் நான் காண்கிறேன். வழி சித்தாந்தம் சங்கொலி போன்ற கவிதைகளில் வெளிப்படையான விமர்சன நோக்கு இருந்தாலும் இறுகிய சித்தாந்தங்களில் இருந்தும் வெடித்துக் கிளம்பும் வீச்சை சலிப்பு கவிதையில் அவர் சித்தரிப்பதற்கு துணையாகவே இவை அமைந்து விடுகின்றன. அந்த வகையில் சித்தாந்தம், வழி போன்ற கவிதைகள் ஒரு ஏவுதளம் தான்.

"ஆளும் கடில் அசையும் அவன் நிழல்" என்று அவர் நறுக்குத் தெறித்து போலக் கீறிச் செல்கையில் நடராஜருடைய ஆடல் படிமங்கள் மேலெழுகின்றன. இயற்கையுடனும் மனிதம் இயற்கையுடன் இணையும் இங்கிதத்துடனும் ஒன்றிப் போவதும்

(என்.கே. மகாலிங்கத்தின் வார்த்தையில் 'இசைவது') சலிப்பும் அதிருப்தியும் மேலெழுகையில் எதிர் வீச்சாவதும் தான் 'உள்ளொலி' கவிதைகளின் உயிர் நாடி என்று கருதுகிறேன். சில சந்தர்ப்பங்களில் தலைப்புக்கள் கவிதையின் அர்த்தப் பரிமாணங்களை எல்லைப்படுத்தி விடுகின்றனவோ என்ற ஐயமும் எனக்கு எழாமலில்லை. எமலி டிக்கின்ஸன் என்கிற அற்புதமான ஒரு அமெரிக்கக் கவி கவிதையின் அர்த்தப் பரிமாணங்களைக் குறுக்கி விடுகிறது என்பதற்காகத் தன்னுடைய பல கவிதைகளுக்குத் தலைப்பிடவில்லை. வழி, புதுமை போன்ற கவிதைகளுக்குத் தலைப்புத் தேவையா என்ற கேள்வியும் எனக்குள் எழுகிறது. கவிஞர் மு.பொன்னம்பலம் அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ள 'உள்ளொலி'யில் மு.பொ.வின் லயமும் சில வேளைகளில் அடிநாதமாக இருப்பதையும் கேட்க முடிகிறது. "வெட்டிக் குழி பறித்தார், விபத்தில் உயிர் துறந்த குட்டி நாய் அங்கே குடி போயிற்று. இன்னும் சில நாளில் வெட்டிக் குழி பறித்தார், இனிய கனி வாழைக் குட்டி போய் அங்கு குருத்து விடும்..." என்று 'அது' கவிதைத் தொகுதியின் இறுதிப் பகுதியான 'புதியவை' என்பதுள் மு.பொ.வின் மேற்படி கவிதை வருகிறது. இந்த லயம் இருந்தாலும் உள்ளொலியின் வீச்சுத் தனியானது தான். வீச்சுக்களிலிருந்து என்.கே.மகாலிங்கத்தின் கவிதைகள் பிரவாகமாக மாறும் என்பது என்னுடைய முடிவு.

சேரன்

25/7/93

என்வரை

ஏறக்குறைய எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் என்ற நினைவு. இந்தக் கவிதைகளை பிரசுரிக்க விரும்பி சிறியளவில் முயன்றேன். அது செயல்படவில்லை. காரணங்கள் பல. இவற்றைப் பிரசுரிப்பதால் பெரிதாக என்ன மாற்றங்கள்-உள்ளிலும். வெளியிலும்- நடைபெறப் போகின்றன என்ற என் தயக்கம். நிச்சயமாக ஒரு காரணம். இருந்தும் 'காலம்' ஆசிரியர் செல்வம் இதைப் பிரசுரிக்கத்தான் வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தடன் விரும்பியதால் இது இப்போது வெளிவருகிறது. அதற்கு 'காலம்' ஆசிரியர் குழுவுக்கு என் கடப்பாடுடைய நன்றி.

1969-1984 கால இடைவெளியில் எழுதியவை. இக்கவிதைகளுள் 'பொப்பாட்டு' என்ற கவிதை 1969 ல் எழுதப்பட்டு 'கவிஞன்' இதழில் வெளிவந்தது. 1970 ல் 'சங்கொலி' சத்தியம் பத்திரிகையில் பிரசுரமானது எந்தப் பத்திரிகையிலுமே வெளிவராதவை சில கவிதைகள். இதைக் கூறக் காரணம் வரலாற்றில் இவற்றின் இடத்தையும் சமிக்ஞைகளையும் காட்டுவதற்கே.

இவற்றை விட பல கவிதைகள் முழுசாகவும், அரை குறையாகவும் எழுதப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. என் மனநிலையைப் பொறுத்துத்தான் அவை பிரசுரமாகும்.

கவிஞர் செல்வத்தின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி முன்னுரை எழுதிய கவிஞர் சேரன் என் நன்றிக்குரியவர். மாறப்பட்ட கருத்துக்களைக் கூட துணிவுடன் கூறுவதற்கு தார்மிக உறுதியும், தைரியமும் உண்மையான நேர்மையான சமூகப் பிரக்ஞை உள்ளவர்களால் தான் முடியும். அந்த வகையைச் சார்ந்தவர் சேரன்- (தைரியம் என்ற சொல்லுக்கு அறிவுடைமை, துணிவுடைமை என்ற இரு அர்த்தங்கள் இருப்பதாக பாரதியார் கூறுவார். அந்த அர்த்தத்தில் தான் தைரியம் என்ற சொல்லை இங்கு உபயோகித்துள்ளேன்) கவிதையின் அளவு வடிவம் குறித்து இங்கு குறிப்பிடாமல் விடுவது அறிவார்ந்த செயலல்ல. பாரதியின் 'அக்கினிக்குஞ்சு' கவிதை உருவத்தில் சிறியது- சின்னஞ்சிறு குருவியைப் போல ஆழத்தில், தத்துவத்தில் ஆகாய வெளியில் பரந்து விரிகிறது.

"ஹைக்க" கவிதைகளும் அப்படிப்பட்டவையே. டச்ச நாட்டில்

வழங்கும் *Reduced poetry* யும் அவ்வகையானவை.

இவ்வுதாரணங்கள் உருவம் உள்ளடக்கத்தால் - கருத்து தத்துவம் ஆகியவை - நினையிக்கப்படுவது என்பதைக் குத்திட்டுக் காட்டுபவை. கவிதை ஒன்றை வாசித்தபின் ஓரிரண்டு அடிகளே எம் நினைவில் நிற்பவை. இவை ஒசை நயத்தால் மட்டும் எஞ்சி நிற்பவை அல்ல. அவை தான் உண்மையாக மனத்தைக் கவ்விய கவிதையும் கூட. அவை சிலவேளை படிமங்கள் சிலவேளை கருத்துக்கள் சிலவேளை 'வரணைகளாகக் கூட இருக்கலாம். மற்றவை அதற்கு அவசியமான பின்னணி அல்லது அலங்காரம் எனலாம்.

கவித்துவத்தை கவிதை ஆக்குகிறார்கள் கவிஞர்கள். கவித்துவைத்தையும் தத்துவத்தையும் கதையுடன் கலந்து காவியம் ஆக்குகிறார்கள் மகாகவிகள்-மேதைகள். முதிர்ந்த மனப்பக்குவம். வற்றாத கவித்துவ வளம், பார்வை கரிசனம், உழைப்ப - காவியம் படைப்பதற்குத் தேவையான மூலக்கூறுகள்.

'காவியமென்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோன்' என்கிறார் பாரதியார்.

இதே வீச்சில் இன்னொன்றையும் இங்கு கூறுவது பொருத்தமானது. பல்லாண்டுகளாக பல கவிஞர்கள் பல கவிதைகளை எழுதி வருவர். அந்தப் பின்னணியில் ஒருவரோ இருவர் அவர்களிடமிருந்து பீறிட்டுக் கொண்டு காவியம் படைப்பர். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால் தகுந்த தனித்துவ சூழல் ஒன்றின் பின்னணியில் தான் உயர்ந்த காவியங்கள் பிறக்கும். அந்தப் பின்னணியில் பிற கவிஞர்களின் படைப்புக்கள் பலமும் உரமும், உந்துதலும் கொடுக்கின்றன. எனவே அதற்கான ஒரு சூழலை கவிஞர்கள் - இராமர் அணைகட்ட உதவிய அணில் மாதிரி நாணும் - உருவாக்க வேண்டும். அது மகாகவியின் பிறப்பை தமிழில் கொண்டுவரும் என்ற நம்பிக்கைக்கான தூரத்தே தெரியும் நட்சத்திர ஏணி அவரின் பிறப்பை - யூதர்கள் போலல்லாது - விரைவில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் எதிர்ப்பார்க்கின்றோம் அதற்கான பணியைத் - பின்னணியை தொடருவோம்.

அதுவே இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிடுவதின் 'நியாயமாக - கயதர்மமாக -என்னை நினைக்க வைக்கிறது

என்.கே. மகாபிங்கம்

ஆகஸ்ட் 26.93

கவிதை இன்பம்
கவித்துவம் ஆக
ஆரம்ப காரணமானவர்
கவிஞர் மு. பொன்னம்பலம்
அவர்களுக் கென்
அன்பு

கால், அரை
முற்றுப் புள்ளிகள்.....
யாப்புக்கள்.....
கவிதையின் அளவை
கட்டுப் படுத்துமா?

தொலைவு

தொலைவில்
ஒற்றைக் குரலில்
ஒலிக்கும்
அச் சாவோலம்
இச் சகத்தில்
வாழ்வோரின்
தத்துவத்தை
அர்த்தமாக்கும்

வழி

கோதுகளைக் கொத்தி
வெளியே
வரத் துடிக்கும்
சின்ன
உயிர்க் குஞ்சுகளின்
சுதந்திரத்தை
மெச்சுகிறேன்

சித்தாந்தம்

இருட்டறையுள்
சித்தாந்தம் பேசி
கறுத்தப் பூனை பிடித்து
ஓட்டம் காட்டி
ஒளித்து வினாயாடி

பரணில் ஏறி
இருந்து கொண்டு
இறங்குதில்லை
புரட்சி.

நாட்டம்

புகை முட்டம்

கலை இருளில்
வழி நடக்கும்
ஒளிச் சிதறல்
பனிக் குளிரில்
விலகி
வெளிச்சமிடும்

திசை பலவும் விரியும்

விழி மிதத்தி
மனம் இருத்தும்
ஒரு முகம்
நடக்கும்

சீழ்க்கை ஒலி

சீழ்க்கை ஒலியில்
சிந்தனை நெளிந்தது
வாழ்க்கையின் அர்த்தங்கள்
உயர்ச்சிகள்
வீழ்ச்சிகள்
தாக்கங்கள்
சீழ்க்கை ஒலியில்
சிதறித் தெரிகிறது

வாழ்வியல்

மறைவதும் எழுவதும்
மறைந்தே விடுவதும்
என் மனக் கண்முன்னே
தவழ்வதும் தாழ்வதும்
தடம்புரண்டு வாழ்வதும்
எமக்குள்ளே.

ஞாபகம்

விதை வெடித்தது
விண்ணென உயர்ந்தது
விண்ணைத் தொட்டது
வளர்ந்த போது
ஞாபகமில்லை

மீண்டும்
விதை முளைத்தது
விருப்பத் தோடது
விண்ணை வளைத்தது
விரும்பிய போது
அதை
விதையுடன் இணைத்து
பார்க்கவும் முடியலை

மீண்டும் விதை முளைத்திடும்
விண்ணை வளைத்திடும்
விதையையும் விண்ணையும்
பார்த்திட முயலுவேன்

படையெடுப்பு

கோடுகள் போட்டு
கும்பிகள் குவித்து
வீடுகள் எழுப்பினர்
விளக்குகள் எரித்தனர்
விட்டில்கள் எங்கும்
விரைந்து திரிந்தன
வீட்டில் இருந்தவர்
விளக்கை அணைத்தனர்
விட்டில்கள் ஆங்கே
விழுந்து மடிந்தன.

பொதுமை

தொலைவில் இருந்த
முகங்களும் இடங்களும்
இடம் மாறி
அருகே இருந்தன

தூர இருந்த முகில்கள் இருட்டி
மரங்களை நெரித்தன
கடலில் துள்ளிய மீனொன்று
வலையில் விழுந்து
அலறித் துடித்தது

எங்கோ திரிந்த பொய்கள்
இங்கும் உலாவின
இருப்பன வெல்லாம்
இருந்தன வாகின.

இசைவாய் ஒலியே!

மணியின் நாதமே!
ஒசையாய் என்னுள்
ஒரு கணம்
மேலும் இசைவாய்!
பலவாய்!

என்னின் உள்ளே
எது ஏதோ செய்யும்
உள்ளம் ஒன்று
இருந்து கொண்டு
உடலைச் சிலிர்க்கும்!

அதுவரை
நீயும்
மெதுவாய்....மெதுவாய்...
இசைவாய் ஒலியே!
ஒலியின் இசையே!

யதார்த்தம்

நிலத்தின் நடந்தவன்
அண்ணந்து பார்த்தான்
உலகம் விரிந்து
வெளிச்சமாய்க் கிடந்தது

அப்போ
வழியில் கிடந்த
சிறு கல்லொன்று
காலைத் தட்டி
நோவைக் கொடுத்தது.

நிலையாமை

எதையோ நினைத்தவன்
எச்சிலை விழுங்கினான்
எதுவும் மனதில்
இருப்பதாய் இல்லை.

வெளியினில்
காற்றின் அசைவுகள்
நேரும்

கனவுகள்
கால இடையினில் நெரிந்து
கருவினில் சாகும்

வெளிச்சங்கள் மங்கி
திரியினில் வடிந்து
பக்கென முடியும்.

புதுமை

முகில்களின் உரசல்கள்
இடிகளாய்ச் சிதறி
எதிரொலி வெடிகளாய்
வெடித்து
சப்த அலைகளாய்த்
தேய்ந்தன.

நிழல்கள்

ஆடும் கடரில்
அசையும் அவன் நிழல்
இருளில் கிளம்பி
நெளியும் கவரில்

கலையும் கனவில்
ஒளிரும் புதிர்கள்
மறையும்
வாடும் முகத்தில்
வளரும்

வானில் படரும்
முகில்கள்
நிலத்தில் உருளும்.

குறுக்கங்கள்

ஒளியின் வெளியில்
இருள் நிழல் விழுந்தது
இருளின் நெருக்கலில்
இருமல் தெறித்தது.

செருமலில் உயர்ந்து
ஆணவம் தெரிந்தது
வலையில் விழுந்த
மீனின் உரசலில்
வஞ்சம் விழுந்தது.

கோணல் எழுத்தில் என்
நெஞ்சக் குறுக்கம் உணர்ந்தேன்.

மழையும் மண்ணும்

பசை இருட்டில்
பேய் மழை பொழியும்
பனை மரங்கள்
இடை நெரித்து ஆடும்
சில தலைவிரித்துச்
சாய்ந்தும் எழுந்தன

என் நெஞ்சம்
இருட்டில்
பட படத்தது.

இருட்டில் முழக்கம்
உறுமி வெடித்தது
தீபாவளி அன்று
வெடிகள் சிதறின
மனதில் இடிகள்
விழுந்து தெறித்தன
மின்னல் சிதறி
அப்பால் விழுந்தது
இரண்டொரு துளிகள்
மின்னலில் விழுந்தன

கோபுரங்கள் வெளிச்சத்தில்
மிதந்தன
விக்கிரகங்கள் கோபுரத்தில்
தொங்கின
மழையும் மண்ணும்
ஒன்றுய்ச் சேர்ந்தன

வீரர்கள்

முறிந்த நிழல்கள்
நடந்து சென்றன
தணிந்த குரலில்
தடங்கித் தடங்கி
ஏதோ ஒலித்தன.

இலை உதிர்ந்த மரங்கள்
நிழல் கொடுத்தன
தணல் அவிந்த நெருப்பு
குடு ஏற்றின.

குனிந்த தலைகள்
நிமிரவில்லை
தணிந்த குரல்கள்
நிசப்தமாயின.

கனிந்த பழங்கள்
கிடைக்கவில்லை.
சிரித்து மகிழ
இது நேரமுமில்லை

நீண்ட வழிகள்
முன்னே இல்லை
குச்சு ஒழுங்கைகள்
கை முடுக்குகள்
பனை மரங்கள் பாலைக் காடுகள்
நெருஞ்சி முள்ளிகள்
நாகதாளிகள்
நிறையக் கிடந்தன.

தாழ்ந்தும் . கிடந்தும் உருண்டும் சென்றனர்
உன்னத உலகைக்
காணத் துடித்தவர்

தனிமை

எங்கோ
இருளில்
அழும் குழந்தை

பின்னணியில்
நாயொன்று ஊனாயிடும்

இங்கே
இருள்
மனதில் படியும்
சென்ற பலவும்
திரும்பும்
திகில் கொடுக்கும்
முந்தை வினையும்
முனைக்கும்.

முகில் நீட்டில் திரியும்
சொந்தம் அகலும்
துயர் படியும்

எந்தை
நினைவில்
எதிர்வார்---

சலிப்பு

சலிப்பும்
அலுப்பைத் தரலாம்
அபத்தமும் ஆகலாம்

எனக்குள் இருக்கும்
இயலாமை
இயல்பாய்
அதுவாய்
வெளி வரலாம்

இலுப்பைக் கொட்டைக்கும்
சலிப்பு நேர்ந்தோ
வெடிச்சக் கிளம்பி
விருட்சமாய் வளர்ந்தது

அதுவானால்
சலிப்பும்
எனக்குத் தேவை

வடிவம்

கனவுகளின்
முடிவுகள்
வடிவங்களை மீறி
வழியினிலே
நின்று விடும்

எண்ணங்கள் இரைச்சல்
இரவுகளில். தனிமைகளில்
என்னைத் தவிக்க விட்டு
கூத்தடிக்கும்
முடிவுகளில்
களைத்து விடும்
சில வேளை
வெறுமையினை
விரக்தியினை
வினையிலியைக் கூட்டும்

காலை மலருகிறான்.

இரவுக் கன்னி
முயங்கி
உருவழிய

முடுக்கி விட்ட
பாவைகளாய்
காகம் பறக்க

சோம்பி நின்ற
மாடு
இரைச் சலிட்டுப் பேய
சாணம் விழ

காலை மலருகிறான்

அம்மன் கோவில் மணி
கிண் கிணி எழுப்ப
தண்ணீர் வண்டில்கள்
லொட லொடத்துச் கழல

குறிகாட்டுவான்
முடக்கால்
பஸ் உறுமிக் கேட்க

காலை மலருகிறான்.

சைக்கிளில்
வாத்தியார்
ஹாண்டிலில் வாலியும்
தோளில் துவாயுமாய்
தெற்கே குளிக்கச் செல்ல

மேசன்மார் பீடிப் புகையுடன்
கிழக்கே விரைய

ஆலுக்குக் கீழே குந்தியிருக்கும்
நாயன்மார் கோவிலுக்கப்பால்

காலை மலருகிறான்

கவின் கலைக் காட்சி ஆங்கே!

எங்கள் ஊர்

தெற்கு வானில்
கவிந்த முகில்களின்
கீழே உள்ள
எங்கள் ஊருக்கு
என்றே ஒருநாள்
போயே தீருவேன்!

உயர்ந்த கோபுரம்
ஊரில் உண்டு
உடைந்த பஸ்களும்
சில வேளை உருளும்

கடலில் திரிந்த மீனவன்
வேலியில் வலையை விரித்து
பறியைத் தொக்கி
வீடு திரும்புவான்
மனைவியைக் கண்டு
காதல் பேசுவான்

சூரியன் மறைவான்
வீதிகள் மறையும்
வீட்டுக்குள்
அங்கும் இங்கும்
விளக்குகள் மின்னும்
எனக்குள்ளே எங்கும்
இன்பங்கள் ஊரும்

சந்திரன் கிளம்புவான்
பிம்பங்கள் துள்ளும்
கிழவிகள் ஆங்கே
வானத்தைப் பார்த்துக்
கவிதைகள் சொல்லுவர்
பாக்குரல் இனிக்கும்

பாய்கள் இழையும்

நிலவிலே இருந்து
ஆச்சியும்
தண்ணீர் தெளித்து
ஓலை வாருவார்

மனைவியும் பிள்ளையை
இடுப்பிலே வைத்துச்
சோறு தீத்துவாள்

அடுத்த வளவுக்
குடிசையிலிருந்து
தாலாட்டுக் கேட்கும்
பணியிலிருந்து
புதுசாய் இறக்கிய கள்ளு
முலையில் மணக்கும்
உணர்ச்சியைக் கூட்டும்

இவையும்
இன்னும் பலவும் கேட்க
பார்க்க சுவைக்க
என்றே ஒருநாள்....
எங்கள் ஊருக்குப்
போயே தீருவேன்.

சங்கொலி

தூங்கி மிதக்கும்
தொழிலரை
தூக்கி
உலுப்பும்
சங்கொன்றை
தூக்கித் திருப்பி
ஒலி எழுப்ப
ஒங்கி ஒலித்தது
யுகம் யுகமாய்
வீங்கிப் புடைத்தன
நரம்பெல்லாம்

போர்ப் பாட்டு

கும்மிருட்டு
கோடறுத்து வீழும்
அதிகார மின்னெவட்டு

கோவில் மணி
தூர அடித்துச்
சிதறியது

அது
வீழ்ந்த குலத்தின்
விடுதலைப் போர்ப் பாட்டு

இக்கவிதைத் தொகுப்பு காலத்தின் முன்றாவது வெளியீடு. என்.கே.மகாலிங்கம் எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் வெளிவந்த பூரணி சஞ்சிகை ஆசிரியராக இருந்து இலக்கியவாதிகளால் அறியப்பட்டவர். மிகத்தரமான சிறுகதைகளைக் கொண்ட 'தியானம்' என்ற இவருடைய சிறுகதைத் தொகுதி 82 ல் தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்தது. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் இவரது இலக்கியப் படைப்பு ஒன்றை வெளியிடுவதில் காலம் பெருமையடைகிறது. இக்கவிதைகளைப் புத்தகமாக பிரசுரிக்க அனுமதி தந்த இவருக்கும் முன்பக்க வடிவமைப்பு செய்த புராந்தகனுக்கும் அச்சிட்டுத் தந்த குயிக் கிராஃபிக்ஸ்க்கும் நன்றி.

செல்வம்

